

הלכות שקלים פרק ד

פרק ד: מה עושים מן השקלים

איזה קרבנות באים מתרומת הלשכה

א.

תרומת הלשכה מה ייעשה בה?

- לוקחין ממנה תמידין של כל יום,
- והמוספין,
- וכל קרבנות הציבור,
- ונסכיהן,
- והמלח שמולחים בו כל הקרבנות,
- וכן העצים, אם לא הביאו עצים ולא מצאו אלא בדמים,
- והקטורת,
- ושכר עושיה,
- ולחם הפנים,
- ושכר עושי לחם הפנים,
- והעומר,
- ושתי הלחם,
- ופרה אדומה,
- ושעיר המשתלח,
- ולשון של זהורית שקושרים בין קרניו,

כל אלו באין מתרומת הלשכה:

ב.

אבל פר העלם דבר של ציבור, ושעירי עבודה זרה - בתחילה גובין להן, ואינן באין מתרומת הלשכה.

פרוכות של היכל תחת בנין עשויות, ואינן באין מתרומת הלשכה, אלא מקדשי בדק הבית,

אבל פרוכות של שערים באין מתרומת הלשכה.

המנורה וכלי שרת - מצותן שיבואו ממותר הנסכים, ובהלכות כלי המקדש והעובדים בו יתבאר מה הוא מותר הנסכים.

ואם לא היה להן מותר נסכים - יבואו מתרומת הלשכה.

בגדי כהונה, בין בגדי כהן גדול בין שאר בגדי כל הכהנים שעובדין בהן במקדש - הכל מתרומת הלשכה:

ג.

נסכים

כל הבהמות הנמצאות בירושלים, או חוצה לה בקרוב ממנה, הבאות עולות, כמו שיתבאר בפסולי המוקדשין - נסכיהן באין מתרומת הלשכה.

וכן, גוי ששלח עולתו ממדינה אחרת, ולא שלח עמה דמי נסכים - יבואו נסכיה מתרומת הלשכה.

ד.

גר שמת והניח זבחים,

אם יש לו נסכים - קרבין משלו,

ואם לאו - באין מתרומת הלשכה.

כהן גדול שמת, ולא מינו אחר תחתיו - מקריבין את החביתין מתרומת הלשכה:

ד.

מבקרי מומין שבירושלים,

ותלמידי חכמים המלמדין הלכות שחיטה לכהנים,

והמלמדין להן הלכות קמיצה,

ונשים המגדלות בניהן לפרה אדומה - כולן נוטלין שכרן מתרומת הלשכה.

וכמה הוא שכרן? כמו שיפסקו להן בית דין:

ה.

בשנת שמיטה, שהיא הפקר, שוכרין בית דין שומרין שישמרו מקצת

הספיחים שצמחו, כדי שיביאו מהן העומר ושתי הלחם שאינן באין אלא מן

החדש, ואלו השומרים נוטלין שכרן מתרומת הלשכה:

ו.

מי שהתנדב לשמור בחינם - אין שומעין לו, גזירה משום בעלי זרוע, שמא

יבואו ויטלו מהן, לפיכך תיקנו להן חכמים שיטלו שכר מן הלשכה, כדי

שיפרשו הכל מאותו המקום שאלו שומרין אותו:

ז.

מגיהי ספרים שבירושלים, נוטלין שכרן מתרומת הלשכה.

דיינין שדנין את הגזלנין בירושלים, נוטלין שכרן מתרומת הלשכה.

וכמה היו נוטלין? תשעים תשעים מנה בכל שנה.

ואם לא הספיקו להן - מוסיפין להן.

אף על פי שלא רצו - מוסיפין להן כדי צרכן, הן ונשיהן ובניהן ובני ביתן:

ח.

כבש היו בונין מהר הבית להר המשחה, שעליו מוציאין פרה אדומה,
וכן היו עושין כבש שמוציאין עליו שעיר המשתלח, ושניהן נעשין משירי
הלשכה.

וכן, מזבח העולה וההיכל והעזרות, באין משירי הלשכה.
אמת המים שבירושלים, וחומת ירושלים וכל מגדלותיה, וכל צרכי העיר,
באין משירי הלשכה.

וגוי שהתנדב מעות לדברים האלו, או שהתנדב לעשות עמהן בחינם - אין
מקבלין ממנו, ואפילו גר תושב, שנאמר "לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו"
(עזרא ד'ג'), ונאמר "ולכם אין חלק וצדקה וזכרון בירושלים" (נחמיה ב'כ') :

דברים הבאים ממותר

ט.

מותר תרומת הלשכה, וכן מותר שירי הלשכה - לוקחין בו זכרים ויקרבו
כולן עולות, שתנאי בית דין הוא על כל המותרות שיקרבו עולות בהמה,
אבל לא עולת העוף, שאין בקרבנות הציבור עוף.
ואלו העולות הבאים ממותר השקלים הן הנקראין קיץ המזבח:

י.

שקלים שלא הספיקו להן לכל קרבנות הציבור - מוציאין את הראוי להן
מקדשי בדק הבית.
אבל אין בדק הבית מוציא את הראוי לו מקדשי המזבח:

יא.

משיגיע ראש חודש ניסן - אין מקריבין קרבנות הציבור אלא מתרומה חדשה.

ואם לא באה החדשה - לוקחין מן הישנה.

לפיכך אם הגיע ראש חודש ניסן ויש עמהן בהמות לתמידין מתרומה ישנה - פודין אותן ויוצאין לחולין, אף על פי שהן תמימין, ויפלו דמיהן לתרומה ישנה שמקיצין בה את המזבח, שתנאי בית דין הוא על כל הבהמות שלוקחין לתמידין, שאם לא יהיו צריכין להן יצאו לחולין:

יב.

וכך היו עושין במותר הקטורת, משיגיע ראש חודש ניסן - מחללין אותו על שכר האומנין, וחוזרין מעות השכר לקיץ המזבח, ונוטלין האומנין מותר הקטורת בשכרן, וחוזרין ולוקחין את הקטורת מהן מתרומה חדשה, כדי להקריבה ממעות תרומה חדשה.

ואם אין להן תרומה חדשה - מקטירין אותה מתרומה ישנה:

ברוך רחמנא דסייען